

Sygn. akt VI GC 111/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Supińska

Protokolant: sekretarz sądowy Marta Denc

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2021 roku w Gdyni

na rozprawie

w postępowaniu gospodarczym

sprawy z powództwa **S. W.**

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (poprzednio: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz powoda S. W. kwotę 7 145,37 złotych (siedem tysięcy sto czterdzieści pięć złotych trzydzieści siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 6 936,77 złotych za okres od dnia 23 maja 2020 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz powoda S. W. kwotę 2 217 złotych (dwa tysiące dwieście siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 111/21

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 05 sierpnia 2020 roku powód S. W. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (obecnie (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.) kwoty 7 145,37 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 6 936,77 złotych za okres od dnia 23 maja 2020 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że strony łączyła umowa, na mocy której pozwany zlecił powodowi usługę pozyskiwania klientów na zakup instalacji fotowoltaicznych. Zgodnie z zapisami umowy pozwany był zobowiązany do wypłaty powodowi wynagrodzenia obliczonego na podstawie ustalonej prowizji od kwoty transakcji przeprowadzonej z pozyskanym klientem. Zgodnie natomiast z § 8 umowy wynagrodzenie należne powodowi miało być wypłacone na podstawie raportu sporządzonego przez pozwaną spółkę i przesłanego powodowi w terminie do 10. dnia następnego miesiąca po wykonaniu transakcji. Powód wskazał, że w okresie od stycznia do marca 2020 roku pozyskał dwóch nowych klientów i zrealizował sprzedaż instalacji fotowoltaicznych. Wszystkie formalności związane ze sprzedażą zostały przez powoda dopełnione do dnia 30 marca 2020 roku. Wobec tego zgodnie z zapisami umowy do dnia 10 kwietnia 2020 roku pozwany był zobowiązany do przedstawienia powodowi raportu dotyczącego wyliczenia prowizji, a stanowiącego podstawę do wystawienia faktury. Pozwany jednakże nie wywiązał się z tego obowiązku i pomimo kierowanych do pozwanego próśb o przesłanie raportu, powód nie otrzymał go, w związku z czym w dniu 15 maja 2020

roku wystawił fakturę tytułem rozliczenia za zawarte umowy na sprzedaż instalacji fotowoltaicznych. Powód wzywał pozwanego do zapłaty należności stwierdzonej tą fakturą, jednakże bezskutecznie.

Na dochodzoną pozwem kwotę składa się również kwota 181,60 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności stanowiąca równowartość 40 euro, na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U z 2021 roku, poz. 424).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 18 listopada 2020 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 3661/20 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wniósł o oddalenie powództwa w całości i podniósł zarzut potrącenia z wierzytelnością powoda wynikającą z faktury numer (...) wierzytelności przysługującej pozwanemu w kwocie 4 289,39 złotych w związku z prowizją wypłaconą powodowi na podstawie rozliczeń za okres od dnia 10 października 2019 roku do grudnia 2019 roku w nienależnej mu wysokości.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że z uwagi na skomplikowany proces rozliczeniowy oraz panujące w kraju warunki epidemiczne, wygenerowanie raportu nie było możliwe w czasie, kiedy żądał tego powód. O zaistnieniu powyższych okoliczności pozwany poinformował powoda, jednakże powód pomimo otrzymanych informacji wystawił fakturę numer (...) na kwotę 6 963,77 złotych, której wystawienie, w ocenie pozwanego, stanowiło rażące naruszenie postanowień umowy łączącej strony. Z uwagi na powyższe pozwany wskazał, iż kwestionuje zasadność dochodzonej kwoty, albowiem powód nie wykazał, aby przedłożone do pozwu umowy na montaż instalacji fotowoltaicznej zostały zrealizowane i opłacone w całości, a tylko kumulatywny zbieg obu przesłanek uprawniał do naliczenia prowizji. Nadto pozwany podniósł również, że powód nie wykazał, w jaki sposób i w oparciu o jakie dane dokonał wyliczenia prowizji (której wyliczenie dokonywane jest w oparciu o skomplikowany algorytm wymagający wielu istotnych danych).

Niezależnie od powyższego pozwany wskazał, że zgodnie z treścią łączącej strony umowy wysokość ustalonej prowizji stanowiła iloczyn wielkości instalacji fotowoltaicznej, marży handlowej i 30% współczynnika. Aby dokonać zmiany wysokości procentowej współczynnika konieczna była natomiast, zgodnie z § 10 pkt 1 umowy, zmiana umowy dokonana w formie pisemnej. Pozwany podniósł, że pomiędzy stronami nigdy nie doszło do zmiany umowy, w szczególności nie dokonano podwyższenia prowizji. Wobec tego pozwany wskazał, że w raportach rozliczeniowych za okres od października 2019 roku do grudnia 2019 roku doszło do błędnego wyliczenia prowizji w postaci bezzasadnego podwyższenia w przypadku części umów współczynnika prowizji do 40%. Wobec czego nadpłacone kwoty prowizji wynosiły:

- za okres października 2019 roku wysokość należnej powodowi prowizji ustalono na kwotę 16 189,88 złotych, podczas gdy prawidłowo wyliczona wysokość prowizji wynosić powinna 15 577,88 złotych (nadpłacona kwota prowizji wyniosła 612 złotych),
- za okres listopada 2019 roku wysokość należnej powodowi prowizji ustalono na kwotę 11 485,50 złotych, podczas gdy prawidłowo wyliczona wysokość prowizji wynosić powinna 10 475,68 złotych (nadpłacona kwota prowizji wyniosła 1 009,82 złotych),
- za okres grudnia 2019 roku wysokość należnej powodowi prowizji ustalono na kwotę 16 505,29 złotych, podczas gdy prawidłowo wyliczona wysokość prowizji wynosić powinna 14 639,80 złotych (nadpłacona kwota prowizji – 1 865,49 złotych).

Pozwany wskazał, że po ponownie dokonanym rozliczeniu wezwał powoda do zwrotu nienależnie pobranych kwot w łącznej kwocie 4 289,39 złotych, jednakże bezskutecznie.

W piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 26 lutego 2021 roku” (data prezentaty: 2021-03-02, k. 88-90 akt) powód S. W. wskazał, że sposób wyliczenia należnego mu wynagrodzenia wynika wprost z załącznika numer 2 do

umowy (przy uwzględnieniu zmiany współczynnika prowizji, który uległ podwyższeniu do 40% oraz podwyższonej marży do 700 złotych) i obliczane jest według wzoru: PP (prowizja przedstawiciela) = KWp (wielkość instalacji) * MH (marża handlowa) * 40% współczynnika prowizji. Za klienta D. S. wynagrodzenie zostało obliczone następująco: $20,16 KWp * 700 * 30\% = 4\,233,60$ złotych netto (umowa zawarta na poprzednim progu prowizyjnym). Za klienta Z. S. (1) wynagrodzenie zostało obliczone następująco: $5,1 KWp * 700 * 40\% = 1\,428$ złotych netto.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 kwietnia 2019 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (obecnie: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.) jako zleceniodawca zawarł z S. W. jako zleceniobiorcą umowę zlecenia numer (...), na podstawie której zleceniobiorca zobowiązał się za wynagrodzeniem należnym od zleceniodawcy, do świadczenia usług polegających między innymi na pozyskiwaniu klientów na rzecz zleceniodawcy oraz zawieraniu lub pośredniczeniu przy zawieraniu umów sprzedaży produktów.

Zgodnie z § 8 ust. 1 umowy za realizację przedmiotu umowy zleceniodawca zapłacić miał zleceniobiorcy wynagrodzenie w formie prowizji za świadczenie usług w zakresie sprzedaży produktów w wysokości i na szczegółowych zasadach określonych każdorazowo w danym cenniku. Wynagrodzenie za dany miesiąc kalendarzowy miało być obliczane na podstawie raportu, który miał być przesyłany zleceniobiorcy do akceptacji, nie później niż 10. dnia następnego miesiąca (§ 8 ust. 2). Wynagrodzenie płatne być miało na podstawie rachunku wystawionego do 15. dnia miesiąca kalendarzowego, w terminie 14 dni od daty dostarczenia prawidłowo wystawionego rachunku, przy czym rachunek obejmować miał wynagrodzenie prowizyjne obliczone w oparciu o raport, o którym mowa w ust. 2 (§ 8 ust. 3 umowy).

Ustalono, że szczegółowe zasady wynagradzania prowizyjnego znajdują się w ogólnych warunkach płatności stanowiących załącznik numer 2 do umowy (ust. 8 pkt 8 umowy).

W myśl § 10 ust. 1 zmiany umowy powinny zostać dokonane pod rygorem nieważności w formie pisemnej.

Zmiana załączników numer 1-2 nie stanowiła zmiany umowy i do swojej ważności wymagała wyłącznie poinformowania zleceniobiorcy o brzmieniu nowych zapisów. Poinformowanie miało nastąpić w drodze pisemnej lub elektronicznej (§ 10 ust. 2 umowy).

Załącznik numer 2 do umowy zlecenia numer (...) obejmował ogólne warunki płatności dotyczące fotowoltaiki.

Zgodnie z § 1 ust. 2 załącznika numer 2 prowizja zleceniobiorcy była określona wzorem: $PP = KWp * MH * 30\%$ współczynnika (osoba polecająca P. S. (1)), gdzie „PP” oznaczało prowizję podstawową za sprzedaż instalacji fotowoltaicznej, „KWp” oznaczało wielkość instalacji fotowoltaicznej i „MH” oznaczało marżę handlową stanowiącą różnicę między ceną sprzedaży w umowie z klientem a ceną minimalną z obowiązującego cennika.

umowa zlecenia numer (...) – k. 9-10 akt, załącznik numer 1 do umowy – k. 11 akt, załącznik numer 2 do umowy – k. 12 akt

Od dnia 19 lipca 2019 roku minimalna marża handlowa wynosiła kwotę 700 złotych.

wydruk wiadomości mailowej – k. 97 akt, częściowo zeznania członka zarządu pozwanego D. J. – protokół z rozprawy z dnia 10 grudnia 2021 roku – k. 205-207 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:46-00:30:44), zeznania świadka P. S. (1) – protokół z rozprawy z dnia 21 września 2021 roku przed Sądem Rejonowym w Kielcach – k. 176-177 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:24-00:24:25), zeznania powoda S. W. – protokół z rozprawy z dnia 21 września 2021 roku przed Sądem Rejonowym w Kielcach – k. 176-177 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:39:13-00:58:41)

W praktyce rozliczenie (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. z handlowcami odbywało się w ten sposób, że po zakończeniu realizacji zawartej umowy dotyczącej wykonania instalacji fotowoltaicznej, tj. po wykonaniu montażu u klienta i uregulowaniu należności przez klienta, pracownicy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. sporządzali plik prowizyjny i przesyłali go handlowcom (w tym S. W.). Po otrzymaniu tak sporządzonego

pliku prowizyjnego i po jego zaakceptowaniu handlowcy na jego podstawie wystawiali faktury tytułem należnego im wynagrodzenia.

zeznania świadka P. S. (1) – protokół z rozprawy z dnia 21 września 2021 roku przed Sądem Rejonowym w Kielcach – k. 176-177 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:24-00:24:25), zeznania powoda S. W. – protokół z rozprawy z dnia 21 września 2021 roku przed Sądem Rejonowym w Kielcach – k. 176-177 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:39:13-00:58:41), częściowo zeznania członka zarządu pozwanego D. J. – protokół z rozprawy z dnia 10 grudnia 2021 roku – k. 205-207 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:46-00:30:44),

Zmiana wysokości współczynnika prowizji ustalonego w umowie następowała w ten sposób, że bezpośredni przełożony handlowca, którego dotyczył wniosek o wzrost współczynnika do wyliczenia wynagrodzenia, zwracał się z takim wnioskiem do członków zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.. Akceptacja tak przesłanego wniosku następowała w sposób niesformalizowany, na przykład poprzez wiadomość sms. Następnie, po uzyskaniu takiej akceptacji, pismo w tej sprawie wysyłane było do właściwego działu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. oraz pocztą.

wniosek o zmianę prowizji dla P. S. (1) – k. 94 akt, wydruk korespondencji sms – k. 95-96 akt, zeznania świadka P. S. (1) – protokół z rozprawy z dnia 21 września 2021 roku przed Sądem Rejonowym w Kielcach – k. 176-177 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:24-00:24:25)

W dniu 14 października 2019 roku bezpośredni przełożony S. P. S. wystąpił z wnioskiem o wprowadzenie zmiany prowizji – na 40% – dla S. W. (numer umowy (...)), od dnia 14 października 2019 roku. Po uzyskaniu akceptacji ze strony D. J., powyższy wniosek został w dniu 07 listopada 2019 roku przesłany przez S. W. drogą mailową do D. P., który w odpowiedzi wskazał, że „już działał”, a także wysłany pocztą.

wydruk korespondencji mailowej – k. 91-92 akt, wniosek o zmianę prowizji dla S. W. – k. 93 akt, zeznania świadka P. S. (1) – protokół z rozprawy z dnia 21 września 2021 roku przed Sądem Rejonowym w Kielcach – k. 176-177 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:24-00:24:25), zeznania powoda S. W. – protokół z rozprawy z dnia 21 września 2021 roku przed Sądem Rejonowym w Kielcach – k. 176-177 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:39:13-00:58:41)

W okresie od października 2019 roku do grudnia 2019 roku w raportach rozliczeniowych sporządzonych na rzecz S. W. umowy zawarte przez niego po dniu 14 października 2019 roku w imieniu i na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. były rozliczane według prowizji w wysokości 40%.

niesporne, a nadto: zeznania świadka P. S. (1) – protokół z rozprawy z dnia 21 września 2021 roku przed Sądem Rejonowym w Kielcach – k. 176-177 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:24-00:24:25), zeznania powoda S. W. – protokół z rozprawy z dnia 21 września 2021 roku przed Sądem Rejonowym w Kielcach – k. 176-177 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:39:13-00:58:41), częściowo zeznania członka zarządu pozwanego D. J. – protokół z rozprawy z dnia 10 grudnia 2021 roku – k. 205-207 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:46-00:30:44),

W ramach wykonywania łączącej strony umowy zlecenia numer (...) S. W., działając w imieniu i na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., zawarł między innymi następujące umowy:

- w dniu 05 września 2019 roku z D. S. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...), na wykonanie instalacji fotowoltaicznej numer (...) o mocy instalacji 20,16 kWp za łączną cenę 97 947,36 złotych brutto,
- w dniu 24 października 2019 roku ze Z. S. (1), na wykonanie instalacji fotowoltaicznej numer (...) o mocy instalacji 5,1 kWp za łączną cenę 30 000 złotych brutto.

umowy na wykonanie instalacji fotowoltaicznej – k. 13-14 akt, zeznania świadka P. S. (1) – protokół z rozprawy z dnia 21 września 2021 roku przed Sądem Rejonowym w Kielcach – k. 176-177 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:24-00:24:25), zeznania świadka Z. S. (1) – protokół z rozprawy z dnia 21 września 2021 roku przed Sądem Rejonowym w Kielcach – k. 176-177 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:24:25-00:32:49), zeznania świadka D. S. –

protokół z rozprawy z dnia 21 września 2021 roku przed Sądem Rejonowym w Kielcach – k. 176-177 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:32:49-00:39:13), zeznania powoda S. W. – protokół z rozprawy z dnia 21 września 2021 roku przed Sądem Rejonowym w Kielcach – k. 176-177 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:39:13-00:58:41), częściowo zeznania członka zarządu pozwanego D. J. – protokół z rozprawy z dnia 10 grudnia 2021 roku – k. 205-207 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:46-00:30:44),

W kalkulacji należności za wykonanie instalacji fotowoltaicznej dla D. S. oraz Z. S. (1), S. W. zastosował minimalną marżę w kwocie 700 złotych.

zeznania świadka P. S. (1) – protokół z rozprawy z dnia 21 września 2021 roku przed Sądem Rejonowym w Kielcach – k. 176-177 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:24-00:24:25), zeznania powoda S. W. – protokół z rozprawy z dnia 21 września 2021 roku przed Sądem Rejonowym w Kielcach – k. 176-177 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:39:13-00:58:41)

Realizacja zawartych przez S. W. z D. S. i Z. S. (1) umów dotyczących wykonania instalacji fotowoltaicznych przeciągała się w czasie. Ostatecznie inwestycja wykonywana na rzecz D. S. zakończyła się po 2 miesiącach prac, zaś inwestycja wykonywana na rzecz Z. S. (2) – po 6 miesiącach.

Po zakończeniu realizacji umów D. S. i Z. S. (1) uiszcili na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w całości zapłatę za wykonane instalacje fotowoltaiczne. W tym czasie S. W. nie współpracował już z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S..

zeznania świadka P. S. (1) – protokół z rozprawy z dnia 21 września 2021 roku przed Sądem Rejonowym w Kielcach – k. 176-177 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:24-00:24:25), zeznania świadka Z. S. (1) – protokół z rozprawy z dnia 21 września 2021 roku przed Sądem Rejonowym w Kielcach – k. 176-177 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:24:25-00:32:49), zeznania świadka D. S. – protokół z rozprawy z dnia 21 września 2021 roku przed Sądem Rejonowym w Kielcach – k. 176-177 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:32:49-00:39:13), zeznania powoda S. W. – protokół z rozprawy z dnia 21 września 2021 roku przed Sądem Rejonowym w Kielcach – k. 176-177 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:39:13-00:58:41), częściowo zeznania członka zarządu pozwanego D. J. – protokół z rozprawy z dnia 10 grudnia 2021 roku – k. 205-207 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:46-00:30:44),

W wiadomości mailowej z dnia 06 lutego 2020 roku S. W. zwrócił się do członka zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. – D. J. z zapytaniem, czy byłaby już możliwość dokonania rozliczenia za realizację umowy na wykonanie instalacji fotowoltaicznej numer (...) zawartej z D. S..

W odpowiedzi na powyższą wiadomość mailową S. W. otrzymał informację, iż proces rozliczeniowy trwa i jest skomplikowany.

W kolejnej wiadomości mailowej z dnia 18 maja 2020 roku, S. W. ponowił prośbę o dokonanie rozliczenia.

wydruk korespondencji mailowej – k. 15-15v akt

Wobec braku otrzymania pliku rozliczeniowego, w dniu 15 maja 2020 roku S. W. wystawił na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. fakturę numer (...) na kwotę 6 963,77 złotych tytułem rozliczenia za umowy zawarte z D. S. i Z. S. (1).

faktura – k. 16 akt

Pismem z dnia 01 czerwca 2020 roku S. W. wezwał (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. do zapłaty należności stwierdzonej fakturą numer (...) w kwocie 6 963,77 złotych brutto.

W odpowiedzi, w piśmie z dnia 12 czerwca 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wskazał, iż odmawia zapłaty należności określonej w fakturze numer (...) z uwagi na fakt, że przedmiotowy dokument został wystawiony bezpodstawnie i w sposób niezgodny z zapisami umowy.

niesporne, a nadto: odpowiedź na wezwanie do zapłaty – k. 66-67 akt

Pismem nadanym dnia 25 czerwca 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wezwał S. W. do zwrotu nadpłaconego wynagrodzenia prowizyjnego za usługi świadczone na podstawie umowy zlecenia z dnia 10 kwietnia 2019 roku za okres październik – grudzień 2019 roku w łącznej kwocie 4 289,40 złotych.

W treści pisma wskazano, że zgodnie z treścią § 8 ust. 8 umowy szczegółowe zasady wynagradza prowizyjnego znajdują się w ogólnych warunkach płatności stanowiących załącznik numer 2 do umowy. Z kolei stosownie do § 1 ust. 2 lit. a) tego załącznika wzór wyliczenia prowizji z instalacji fotowoltaicznej został określony przez strony jako: $PP = KWp * MH * 30\%$ współczynnika. Wskazano, że we wskazanym okresie, w stosunku do części marży stanowiącej podstawę do ustalania S. W. wynagrodzenia zastosowano zawyżony procent współczynnika w wysokości 40% zamiast umówionych 30%, co skutkowało nadpłatą wynagrodzenia prowizyjnego w łącznej kwocie 4 289,40 złotych.

W odpowiedzi na powyższe wezwanie, pismem z dnia 06 lipca 2020 roku S. W. wskazał, że od dnia 14 października 2019 roku należna mu prowizja została zmieniona do wysokości 40%.

wezwanie do zwrotu nadpłaconego wynagrodzenia – k. 64-65 akt, odpowiedź na wezwanie do zwrotu nadpłaconego wynagrodzenia wraz z dowodem nadania i wydrukiem śledzenia przesyłek – k. 98-99v akt

Wynagrodzenie należne S. W. za pozyskanie klienta w osobie D. S. wynosi 4 233,60 złotych netto ($20,16 KWp * 700 * 30\%$).

Wynagrodzenie należne S. W. za pozyskanie klienta w osobie Z. S. (1) wynosi 1 428 złotych netto ($5,1 KWp * 700 * 40\%$).

umowa zlecenia numer (...) – k. 9-10 akt, załącznik numer 1 do umowy – k. 11 akt, załącznik numer 2 do umowy – k. 12 akt, wydruk wiadomości mailowej – k. 97 akt, umowy na wykonanie instalacji fotowoltaicznej – k. 13-14 akt, zeznania świadka P. S. (1) – protokół z rozprawy z dnia 21 września 2021 roku przed Sądem Rejonowym w Kielcach – k. 176-177 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:24-00:24:25), zeznania powoda S. W. – protokół z rozprawy z dnia 21 września 2021 roku przed Sądem Rejonowym w Kielcach – k. 176-177 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:39:13-00:58:41)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Nadto Sąd ustalił tenże stan faktyczny także na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów i wydruków korespondencji mailowej i korespondencji sms przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Pozostałe dokumenty nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych okoliczności. W szczególności Sąd nie oparł się na przedłożonych przez pozwanego dokumentach rozliczeniowych wynagrodzenia powoda ponownie przeliczonego przez pozwanego (z zastosowaniem współczynnika w wysokości 30%, k. 48-63 akt), wobec ustalenia, że doszło między stronami do uzgodnienia podwyższenia tego współczynnika do wysokości 40%, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

Dokonując rozstrzygnięcia kwestii spornych w niniejszej sprawie Sąd oparł się także na zeznaniach świadków: P. S. (1), Z. S. (1) i D. S., a także na zeznaniach stron.

Odnosząc się do zeznań świadków Z. S. (1) i D. S., to Sąd dał im wiarę w całości. Świadkowie ci potwierdzili fakt zawarcia przez nich umów z pozwanym za pośrednictwem powoda, a także fakt ich zrealizowania (montażu

instalacji fotowoltaicznej) oraz uregulowania na rzecz pozwanego całości należności. Jednocześnie okoliczność, że montaż instalacji fotowoltaicznej w przypadku tych klientów przedłużał się, jak i przyczyna tego stanu rzeczy, pozostawały bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, jak bowiem przyznał sam pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty, zrealizowanie umowy na montaż instalacji fotowoltaicznej i jej opłacenie przez klienta w całości stanowiły kumulatywne przesłanki do naliczenia prowizji. Co więcej, okoliczności powyższe, potwierdził ostatecznie w swoich zeznaniach członek zarządu pozwanego – D. J..

Za wiarygodne Sąd uznał także zeznania świadka P. S. (1), w szczególności w zakresie, w jakim świadek wskazał na obowiązującą u pozwanego procedurę występowania z wnioskiem o podwyższenie prowizji. Świadek wskazał bowiem, że zmiana wysokości współczynnika prowizji ustalonego w umowie następowała w ten sposób, że bezpośredni przełożony handlowca, którego dotyczył wniosek o wzrost współczynnika do wyliczenia wynagrodzenia, zwracał się z takim wnioskiem do członków zarządu pozwanego. Akceptacja tak przesłanego wniosku następowała w sposób niesformalizowany, na przykład poprzez wiadomość sms. Następnie, po uzyskaniu takiej akceptacji, pismo w tej sprawie wysyłane było do właściwego działu pozwanego oraz pocztą. Powyższe okoliczności znajdują potwierdzenie w przedłożonych wydrukach korespondencji mailowej i sms. Sąd miał przy tym na uwadze, że z zeznań świadka jednoznacznie wynikało, że złożenie pisma zawsze było poprzedzone uzyskaniem już wcześniej zgody na podwyżkę od członka zarządu i że wniosek w tym zakresie dotyczący powoda został w dniu 07 listopada 2019 roku przesłany drogą mailową do D. P., który w odpowiedzi wskazał, że „już działał”, w konsekwencji czego w rozliczeniu z powodem zaczęto uwzględniać w prowizji współczynnik w wysokości 40%. Jednocześnie pozwany nie podnosił, aby osoba ta nie była umocowana do wprowadzenia zmiany wartości tego współczynnika w systemie rozliczeniowym, wręcz przeciwnie – przedstawiciel powoda D. J. wskazał, że uprawnienie do tego posiadali pracownicy właściwego działu. Powyższe zaś jednoznacznie wskazuje, że zmiana tegoż współczynnika została zaakceptowana przez pozwanego, tym bardziej, że wbrew twierdzeniom pozwanego nie stanowiła zmiany umowy i nie wymagała formy pisemnej, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

Sąd dał również wiarę zeznaniom tego świadka (P. S. (1)) w zakresie, w jakim świadek wskazał, że spornym okresie współpracy u pozwanego nie obowiązywały żadne plany sprzedażowe, jakie należałoby zrealizować, zaś minimalna marża wynikająca z obowiązującego w tamtym czasie cennika wynosiła 700 złotych, co potwierdził przedstawiciel pozwanego i co znajdowało także odzwierciedlenie w korespondencji mailowej. Za wiarygodne wreszcie Sąd uznał jego zeznania, że skoro marża ta miała charakter minimalny, nie było możliwości dokonywania sprzedaży z zastosowaniem jej w niższej wysokości. W tym miejscu wskazać należy, że z zeznań powoda wynikało, że obie sporne umowy zawarł on z zastosowaniem marży w tej właśnie wysokości (wyznaczającej próg opłacalności), stąd twierdzenia pozwanego, że możliwe było uwzględnienie marży poniżej jej progu minimalnego pozostały gołosłowne i nie poparte żadnym dowodem wskazującym, że okoliczność taka kiedykolwiek mogła mieć miejsce.

Oceniając zeznania powoda S. W., Sąd uznał je za wiarygodne i spójne, znajdowały one także potwierdzenie w pozostałych dowodach zgromadzonych w sprawie, w tym odnośnie sposobu ustalenia należnego mu wynagrodzenia i jego składowych.

Odnosząc się natomiast do zeznań członka zarządu pozwanego – D. J., Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim potwierdził on zrealizowanie i rozliczenie umowy z klientami D. S. i Z. S. (1) pozyskanymi przez powoda oraz wysokość minimalnej marży – 700 złotych, przy czym z powyżej wskazanych względów Sąd nie dał mu wiary, że dopuszczalna była sprzedaż z zastosowaniem marży niższej niż minimalna, tym bardziej, że z treści samej umowy wynikało, że cennik obejmuje zestaw cen minimalnych i na ich podstawie dokonywany jest proces sprzedaży. Jednocześnie za niewiarygodne Sąd uznał jego zeznania, że w przypadku zmiany współczynnika w prowizji zawsze zawierane były aneksy do umów – okoliczność ta pozostaje nie tylko gołosłowna, ale nadto stoi w sprzeczności z zeznaniami świadka P. S. (1) i przedłożoną korespondencją mailową i sms, wreszcie z treścią § 10 ust. 2 umowy. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że przedstawiciel pozwanego potwierdził uprawnienia pracownika do ujawniania w systemie rozliczeniowym zmiany wysokości współczynnika.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód S. W. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (poprzednio: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.) kwoty 7 145,37 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 6 936,77 złotych za okres od dnia 23 maja 2020 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem wynagrodzenia za wykonane na rzecz pozwanego usługi w zakresie pozyskiwania klientów na rzecz powoda oraz zawierania lub pośredniczenia przy zawieraniu umów sprzedaży produktów w postaci instalacji fotowoltaicznych (w zakresie kwoty 6 936,77 złotych) oraz tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności (w zakresie kwoty 181,60 złotych).

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. nie kwestionował faktu zawarcia przez strony w dniu 10 kwietnia 2019 roku umowy zlecenia (...) podnosząc jednakże, że z uwagi na skomplikowany proces rozliczeniowy wygenerowanie raportu, w oparciu o który powinno nastąpić wystawienie faktury, nie było możliwe w czasie, kiedy żądał tego powód, o czym został on poinformowany. Pozwany podniósł, że wystawienie przez powoda faktury stanowiącej podstawę pozwu w niniejszej sprawie stanowiło rażące naruszenie postanowień umowy łączącej strony. Nadto zakwestionował on zasadność dochodzonej kwoty wskazując, że powód nie wykazał, aby przedłożone do pozwu umowy na montaż instalacji fotowoltaicznej zostały zrealizowane i opłacone w całości, a tylko kumulatywny zbieg obu przesłanek uprawnia do naliczenia prowizji, a także podniósł, że powód nie wykazał w jaki sposób i w oparciu o jakie dane dokonał wyliczenia prowizji (której wyliczenie dokonywane jest w oparciu o skomplikowany algorytm wymagający wielu istotnych danych).

Jednocześnie pozwany zgłosił w niniejszej sprawie zarzut potrącenia wierzytelności przysługującej pozwanemu w kwocie 4 289,39 złotych w związku z prowizją wypłaconą powodowi na podstawie rozliczeń za okres od dnia 10 października 2019 roku do grudnia 2019 roku w nienależnej mu wysokości z wierzytelnością powoda wynikającą z faktury numer (...).

Zgodnie z treścią art. 498 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Jak wynika natomiast z treści przepisu art. 499 k.c. potrącenia dokonuje się poprzez oświadczenie złożone drugiej stronie.

Jak wynika z powyższego przepisu, aby nastąpił skutek umorzenia wzajemnych wierzytelności, każdej ze stron muszą przysługiwać wymagalne wierzytelności. Pokreślić przy tym należy, że zarzut potrącenia jest oświadczeniem wymaganym w świetle art. 499 k.c. składanym powodowi w celu umorzenia się wzajemnych wierzytelności i zarazem żądaniem skierowanym do Sądu, aby uznając jego skuteczność, uwzględnił to umorzenie wierzytelności powoda i w takim zakresie oddalił jego powództwo. Dla osiągnięcia skutku pozwany powinien zatem zindywidualizować swoją wierzytelność oraz skonkretyzować jej zakres przedstawiony do potrącenia z wierzytelnością powoda wskazując przesłanki jej powstania, wymagalności i wysokości oraz dowody w celu ich wykazania, stosownie do rozkładu ciężaru dowodu wyrażonego w art. 6 k.c. Skoro zatem pozwany zgłosił zarzut potrącenia przedstawiając do potrącenia z dochodzonym roszczeniem swoją wierzytelność w kwocie 4 289,39 złotych, to zgodnie z treścią art. 6 k.c. powinien wykazać istnienie i wysokość tej wierzytelności. Jak podkreślił bowiem Sąd Apelacyjny w Katowicach w uzasadnieniu wyroku z dnia 08 sierpnia 2005 roku (sygn. akt I ACa 1053/05) zarzut potrącenia jest w istocie formą dochodzenia roszczenia, zrównaną w skutkach z powództwem. Mają zatem do niego zastosowanie wymagania stawiane wobec pozwu w zakresie określenia żądania, przytoczenia okoliczności faktycznych oraz wskazania dowodów na ich poparcie, a w szczególności dokładne określenie wierzytelności, jej wysokości, a wreszcie wykazania jej istnienia. Samo oświadczenie o potrąceniu nie jest jeszcze dowodem na istnienie przesłanek potrącenia ustawowego z art. 498 k.c., ani nie stanowi samo w sobie źródła kreacji wierzytelności, która powinna znaleźć odzwierciedlenie w treści zaofiarowanych dowodów.

Uzasadniając zgłoszony w niniejszej sprawie zarzut potrącenia pozwany podnosił, że zgodnie z treścią łączącej strony umowy wysokość ustalonej prowizji stanowiła iloczyn wielkości instalacji fotowoltaicznej, marży handlowej i 30%

współczynnika. Jednocześnie pozwany wskazywał, że aby dokonać zmiany wysokości procentowej współczynnika konieczna była natomiast, zgodnie z § 10 pkt 1 umowy, zmiana umowy dokonana w formie pisemnej, przy czym pozwany wskazał, że do takiej zmiany prowizji w niniejszej sprawie nie doszło. Wobec tego w raportach rozliczeniowych za okres od października 2019 roku do grudnia 2019 roku doszło do błędnego wyliczenia prowizji w postaci bezzasadnego podwyższenia w przypadku części umów współczynnika do 40%.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że jak wynikało z § 8 ust. 8 umowy szczegółowe zasady wynagradzania prowizyjnego zawarte zostały w ogólnych warunkach płatności stanowiących załącznik numer 2 do umowy. Zgodnie natomiast z § 10 ust. 1 umowy zmiany umowy powinny zostać dokonane pod rygorem nieważności w formie pisemnej. Jednakże zmiana załączników numer 1 i numer 2 nie stanowiła zmiany umowy i do swojej ważności wymagała wyłącznie poinformowania zleceniobiorcy o brzmieniu nowych zapisów, poinformowanie miało nastąpić w drodze pisemnej lub elektronicznej, co wprost wynika z § 10 ust. 2 umowy. Skoro zatem wzór do wyliczania prowizji wraz z określeniem procentowym współczynnika został określony w załączniku numer 2 do umowy (k. 12 akt), jego zmiana nie wymagała formy pisemnej zastrzeżonej pod rygorem nieważności. Nie stanowiła przy tym zmiany umowy, nie wymagała więc zgody obu stron, a jedynie poinformowania o powyższym – w formie elektronicznej lub pisemnej, przy czym forma ta, w tym przypadku, nie została zastrzeżona pod rygorem nieważności.

Tym samym uznać należało, że ewentualna zmiana załącznika numer 2 do przedmiotowej umowy, który stanowił ogólne warunki płatności dotyczące fotowoltaiki i zawierał wzór do wyliczania prowizji (w tym procentowy współczynnik), wbrew twierdzeniom strony pozwanej, nie wymagała formy pisemnej zastrzeżonej pod rygorem nieważności wprowadzonych zmian.

Jak natomiast wynikało z przedłożonych przez powoda dokumentów w postaci pisma z dnia 14 października 2019 roku oraz korespondencji mailowej i sms, a także zeznań przesłuchanych w sprawie świadka P. S. (1) (bezpośredniego przełożonego powoda) – w praktyce zmiana wysokości współczynnika ustalonego w umowie następowała w ten sposób, że bezpośredni przełożony handlowca, którego dotyczył wniosek o wzrost współczynnika do wyliczenia wynagrodzenia, zwracał się z takim wnioskiem do członków zarządu pozwanej spółki. Akceptacja tak przesłanego wniosku następowała w sposób niesformalizowany, na przykład poprzez wiadomość sms, a następnie zmianę realizowano po formalnym złożeniu pisma. W tak przyjęty sposób w dniu 14 października 2019 roku bezpośredni przełożony powoda – P. S. (1) sporządził wniosek o wprowadzenie dla powoda zmiany współczynnika prowizji na 40% od dnia 14 października 2019 roku. Następnie tak sporządzony pisemny wniosek został w dniu 07 listopada 2019 roku przesłany przez powoda drogą mailową do pracownika pozwanej spółki – D. P. (k. 91-92 akt), który w odpowiedzi wskazał, że „już działał” (k. 92 akt). Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że członek zarządu pozwanego D. J. wskazał w swoich zeznaniach, że w spornym okresie zmiany procentowego współczynnika do systemu obliczającego wynagrodzenie handlowca (tzw. pliku rozliczeniowego) wprowadzał albo on albo pracownik, przy czym pozwany na żadnym etapie postępowania nie kwestionował uprawnień D. P. w tym zakresie. Nadto powyższy, odformalizowany, sposób zmiany procentowego współczynnika potwierdza także przedłożona do sprawy korespondencja sms dotycząca podwyższenia spornego współczynnika dla P. S. (1), o co z kolei zawniósł jego bezpośredni przełożony P. S. (2) (k. 95-96 akt).

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że okoliczność, iż w okresie od października 2019 roku do grudnia 2019 roku w raportach rozliczeniowych sporządzonych na rzecz powoda część zawartych przez niego w imieniu i na rzecz pozwanej spółki umów (tj. umów zawartych po dniu 14 października 2019 roku) była rozliczana według współczynnika w wysokości 40%, nie nastąpiła w wyniku – jak to twierdził pozwany – pomyłki, a na skutek zatwierdzenia złożonego przez P. S. (1) wniosku o wprowadzenie dla powoda podwyższenia współczynnika z 30% na 40%. Całokształt przeprowadzonych w tym zakresie dowodów wskazuje bowiem, że takie były uzgodnienia stron, na marginesie przy tym zauważyć należy, że pozwany nie uchylił się od skutków prawnych swojego oświadczenia z powołaniem się na ewentualny błąd.

Jedynie na marginesie wskazać należy, że nie ma oczywiście wątpliwości, że podniesienie w sprzeciwie od nakazu zapłaty, czy w późniejszym piśmie procesowym w toku postępowania zarzutu potrącenia jest równoznaczne ze

złożeniem oświadczenia o potrąceniu, jeżeli oświadczenie takie nie zostało złożone wcześniej. Odnosząc się jednakże do kwestii skuteczności oświadczenia o potrąceniu złożonego w przedmiotowej sprawie w sprzeciwie od nakazu zapłaty (k. 45v akt), to podkreślić należy, iż zostało ono złożone przez pełnomocnika pozwanego i mimo, że pełnomocnictwo procesowe nie obejmuje z mocy prawa umocowania do złożenia ani też do przyjęcia oświadczenia o potrąceniu, w ocenie Sądu, można przyjąć, iż – odnośnie złożenia takiego oświadczenia – pełnomocnictwo zostało udzielone w sposób dorozumiany, gdyż jest to w interesie mocodawcy – pozwanego (zmierza bowiem do wygrania przez mocodawcę procesu). Jak wskazał Sąd Najwyższy uzasadnieniu wyroku z dnia 04 lutego 2004 roku (sygn. akt I CK 181/03) wprawdzie przewidziany w art. 91 k.p.c. zakres umocowania pełnomocnika procesowego nie uprawnia go do złożenia materialnoprawnego oświadczenia o potrąceniu, jednak ze względu na założenie działania mocodawcy ukierunkowanego na wygranie procesu, racjonalne jest założenie, iż zakresem umocowania strona objęła także złożenie w jej imieniu określonego oświadczenia woli, niezbędnego dla obrony jej praw w procesie. Uzasadnieniem dla takiego poglądu jest domniemanie celowego działania pełnomocnika reprezentującego i chroniącego interes swojego mocodawcy. W ślad za tym domniemaniem przyjmuje się, że tego rodzaju zarzut, mimo charakteru i skutku materialnoprawnego, do jakiego zmierza, jest w istocie konsekwencją podjęcia przez pozwanego celowej obrony przed dochodzonym wobec niego roszczeniem, wobec czego należy założyć, że udzielając pełnomocnictwa procesowego w takim właśnie celu mocodawca godzi się i akceptuje również i tego rodzaju działanie swojego pełnomocnika. Jeśli nie zostanie ono odwołane do zakończenia procesu – można zasadnie przyjąć, że zostało skutecznie złożone w ramach racjonalnie prowadzonej obrony.

Odmienne natomiast kształtują się wymogi skuteczności złożenia oświadczenia o potrąceniu, gdy chodzi o adresata takiego oświadczenia. W tym względzie Sąd Najwyższy zajął stanowisko, że dla skuteczności oświadczenia o potrąceniu złożonego w procesie, ale i poza nim, ze względu na obowiązującą teorię oświadczeń woli uzależniającą powstanie prawem przewidzianego skutku prawnokształtującego danego oświadczenia woli od jego dojścia do adresata (art. 61 § 1 k.c.), konieczne jest dostarczenie takiego aktu woli strony składającej oświadczenie do strony będącej jego adresatem, a nie – jedynie do wiadomości jej pełnomocnika procesowego (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 07 marca 2013 roku, sygn. akt II CSK 476/12). Jeśli zatem pełnomocnik pozwanego składa w procesie, w ramach obrony przed roszczeniem powoda, oświadczenie o potrąceniu, to przewidziany w art. 498 § 2 k.c. skutek wzajemnego umorzenia obu wierzytelności wystąpi z chwilą wystąpienia podstaw faktycznych do przyjęcia, że oświadczenie takie dotarło do strony, wobec której zostało ono skierowane. A zatem dorozumiane udzielenie pełnomocnictwa nie może dotyczyć przyjęcia oświadczenia o potrąceniu, bowiem oświadczenie to wywołuje – w niniejszej sprawie dla strony powodowej – niekorzystne skutki. Do przyjęcia oświadczenia o potrąceniu konieczne jest zatem pełnomocnictwo szczególne lub doręczenie takiego oświadczenia stronie osobiście (tak m. in. Sąd Apelacyjny w Lublinie w uzasadnieniu wyroku z dnia 29 maja 2013 roku, sygn. akt I ACa 89/13 oraz Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 kwietnia 2014 roku, sygn. akt VIII Ga 22/14). Tymczasem w niniejszej sprawie oświadczenie pozwanego o potrąceniu jego wierzytelności (w kwocie 4 289,39 złotych tytułem wypłaconego nienależnie świadczenia) z wierzytelnością powoda dochodzoną w niniejszym postępowaniu zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty podlegało doręczeniu wraz z tym środkiem zaskarżenia pełnomocnikowi powoda, który jak wynika z treści pełnomocnictwa (k. 8 akt) był umocowany jedynie do czynności procesowych, a jednocześnie pozwany nie wykazał, że oświadczenie to doszło do powoda w taki sposób, że mógł się z nim zapoznać (i kiedy).

W konsekwencji w ocenie Sądu pozwany, z przyczyn wskazanych w powyższej części uzasadnienia, nie zdołał w niniejszej sprawie wykazać, że przysługuje mu względem powoda wierzytelność w kwocie 4 289,39 złotych tytułem nienależnie wypłaconego świadczenia, wobec czego zgłoszony przez pozwanego zarzut potrącenia Sąd uznał za nieudowodniony i nieskuteczny.

Niezależnie natomiast od zgłoszonego zarzutu potrącenia, pozwany w sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty kwestionował również zasadność dochodzonej kwoty podnosząc, że powód nie wykazał, aby przedłożone do pozwu umowy na montaż instalacji fotowoltaicznej zostały zrealizowane i opłacone w całości, a tylko kumulatywny zbieg obu przesłanek uprawnia do naliczenia prowizji. Nadto pozwany podniósł również, że powód nie wykazał, w

jaki sposób i w oparciu o jakie dane dokonał wyliczenia prowizji (której wyliczenie dokonywane jest w oparciu o skomplikowany algorytm wymagający wielu istotnych danych).

Na marginesie jedynie wskazać należy, że pozwany nie podnosił, ażeby uzyskanie podwyższenia współczynnika prowizji uzależnione było od osiągnięcia określonych progów wartości sprzedaży (ani okoliczności tej, jak też wysokości owych progów nie wykazał i co więcej – ich obowiązywaniu w spornym okresie u pozwanego zaprzeczył jednoznacznie świadek P. S. (1)), przeto podniesiony przez pełnomocnika pozwanego w mowie końcowej zarzut jakoby podwyższenie owego współczynnika mogło mieć miejsce po osiągnięciu odpowiednich wyników sprzedaży, czego powód miał nie wykazać, jako zgłoszony na tym etapie postępowania – stosownie do treści art. 458⁵ § 4 k.p.c. Sąd pominął jako spóźniony.

Poza sporem pozostawało, że w dniu 10 kwietnia 2019 roku strony zawarły umowę numer (...), na postawie której powód zobowiązał się za wynagrodzeniem do świadczenia usług polegających między innymi na pozyskiwaniu klientów oraz zawieraniu lub pośredniczeniu przy zawieraniu umów sprzedaży produktów w postaci fotowoltaiki.

W myśl art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 734 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonane zlecenie należy się wynagrodzenie (art. 735 § 1 k.c.).

Oceniając zasadność roszczenia dochodzonego niniejszym pozwem przypomnieć należy, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a według treści art. 232 k.p.c. strona w postępowaniu sądowym zobowiązana jest wskazywać fakty oraz dowody na potwierdzenie swoich twierdzeń.

Mając na uwadze powyższe w okolicznościach niniejszej sprawy, to na powodzie ciążył zatem obowiązek udowodnienia istnienia roszczenia stanowiącego podstawę powództwa poprzez wykazanie, że zawarte przez powoda w imieniu i na rzecz pozwanego umowy na montaż instalacji fotowoltaicznej zostały zrealizowane i opłacone w całości, a więc że powód zrealizował swoje zobowiązanie i to w sposób prawidłowy, co aktualizowałoby po stronie pozwanego obowiązek zapłaty.

W ocenie Sądu powód powyższemu obowiązkowi sprostał i zdołał wykazać powyższe okoliczności za pomocą zaoferowanych dowodów w postaci dokumentów oraz zeznań świadków D. S. i Z. S. (1), które Sąd uznał za w pełni wiarygodne. W celu wykazania zasadności żądania objętego pozwem powód przedłożył bowiem do akt zawartą z pozwanym umowę wraz z załącznikami do tej umowy, w tym załącznikiem numer 2, który stanowiły ogólne warunki płatności dotyczące fotowoltaiki, jak również umowy na instalacje urządzeń fotowoltaicznych zawarte z D. S. i Z. S. (1).

Mając na uwadze stanowisko pozwanego zwarte w sprzeczności od nakazu zapłaty Sąd zważył, że pozwany w istocie nie zaprzeczał zawarciu przez powoda umów z powyższymi klientami, lecz podnosił, że brak jest dowodu, aby przedłożone do pozwu umowy na montaż instalacji fotowoltaicznej zostały zrealizowane i opłacone w całości.

W oparciu o całokształt przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego Sąd doszedł do przekonania, iż zarzut pozwanego w tym zakresie pozostawał niezasadny.

Jak bowiem wynikało w szczególności z przeprowadzonego w sprawie dowodu z zeznań świadków D. S. i Z. S. (1), które to zeznania Sąd uznał za wiarygodne w całości, jakkolwiek realizacja zawartych przez powoda z D. S. i Z. S. (1) umów dotyczących wykonania instalacji fotowoltaicznych przeciągała się w czasie, ostatecznie inwestycje wykonywane na rzecz D. S. i Z. S. (1) zostały zrealizowane. Nadto jak zgodnie zeznali świadkowie – po zakończeniu realizacji umów uiszcili oni na rzecz pozwanej spółki zapłatę za wykonane instalacje fotowoltaiczne w całości, co ostatecznie potwierdził także w swoich zeznaniach przedstawiciel pozwanego – D. J..

Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że w sprzeciwie od nakazu zapłaty sam pozwany wskazywał, że tylko kumulatywny zbieg przesłanek – realizacji umowy na montaż instalacji fotowoltaicznej i jej opłacenie przez klienta w całości, uprawnia do naliczenia wynagrodzenia (prowizji). Skoro zatem powód wykazał, że zawarte przez niego umowy z D. S. i Z. S. (1) zostały zrealizowane, a klienci dokonali na rzecz pozwanej spółki zapłaty, to uznać należało, że wykazał zasadność swojego roszczenia.

W ocenie Sądu również na uwzględnienie nie zasługiwał podnoszony przez pozwanego zarzut, jakoby powód nie wykazał, w jaki sposób i w oparciu o jakie dane dokonał wyliczenia prowizji.

Jak w tym zakresie wynikało z załącznika numer 2 do zawartej przez strony umowy zlecenia numer (...), prowizja zleceniobiorcy była określona wzorem: $PP = KWp * MH * 30\%$ współczynnika, gdzie „PP” oznaczało prowizję podstawową za sprzedaż instalacji fotowoltaicznej, „KWp” oznaczało wielkość instalacji fotowoltaicznej i „MH” oznaczało marżę handlową stanowiącą różnicę między ceną sprzedaży w umowie z klientem, a ceną minimalną z obowiązującego cennika. Natomiast, jak Sąd ustalił i uzasadnił w powyższej części uzasadnienia – od dnia 14 października 2019 roku współczynnik należnej powodowi prowizji został podwyższony do 40%.

W tej sytuacji w ocenie Sądu wynagrodzenie należne powodowi za pozyskanie klienta w osobie D. S. wynosiło 4 233,60 złotych netto ($20,16 KWp * 700 * 30\%$), a za pozyskanie klienta w osobie Z. S. (1) wynosiło 1 428 złotych netto ($5,1 KWp * 700 * 40\%$). Nie budziło przy tym wątpliwości Sądu, że zastosowana przez powoda marża w kwocie 700 złotych była najniższą z możliwych do przyjęcia wartości, a nadto została ustalona przez pozwaną spółkę od dnia 19 lipca 2019 roku i podana do informacji handlowców w wiadomości mailowej (k. 97 akt). Powyższą wysokość minimalnej marży potwierdził także w swoich zeznaniach przedstawiciel pozwanego – D. J., przy czym Sąd zważył, że w powyższej sytuacji to pozwanego obciążał ciężar wykazania, że do rozliczenia umów będących przedmiotem niniejszego postępowania (zawartych z D. S. i Z. S. (3)) ma zastosowanie inny cennik (z inną niższą marżą).

Nadto wskazać należy, że bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pozostaje podnoszona przez pozwanego okoliczność, że faktura numer (...) została wystawiona przez powoda z naruszeniem łączącej strony umowy, w której strony ustaliły, że faktury będą wystawiane na podstawie sporządzonych przez pozwanego kart rozliczeniowych.

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie – powód kilkakrotnie zwracał się do pozwanego o sporządzenie tychże dokumentów rozliczeniowych w celu umożliwienia rozliczenia zawartych przez niego umów poprzez wystawienie faktur. W odpowiedzi pozwany natomiast wskazywał jedynie, że proces rozliczeniowy trwa i jest skomplikowany. Pozwany przyznał przy tym, że ostatecznie nie przesłał pozwanemu kart rozliczeniowych.

W świetle powyższego nie budzi wątpliwości Sądu, iż wbrew zasadom współzycia społecznego pozostaje uzasadnienie braku zapłaty powodowi należnego mu wynagrodzenia przez pozwanego własnym uchybieniem. Brak bowiem wykonania przyjętego na siebie zobowiązania umownego w postaci sporządzenia pliku rozliczeniowego nie może stanowić przyczyny odmowy wypłaty wynagrodzenia za wykonane usługi.

Mając na względzie wszystkie wskazane powyżej okoliczności Sąd zważył, że powód zdołał w wykazać, że zawarte przez niego w imieniu i na rzecz pozwanego umowy na montaż instalacji fotowoltaicznej zostały zrealizowane i opłacone w całości, a więc że powód zrealizował swoje zobowiązanie i to w sposób prawidłowy, w związku z czym należy mu się z tego tytułu wynagrodzenie w wysokości wynikającej z faktury numer (...).

Uzasadnione w ocenie Sądu pozostawało również żądanie powoda w zakresie zwrotu kosztów stanowiących równowartość kwoty 40 euro tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności.

Rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości równowartości 40 euro przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U z 2021 roku, poz. 424) w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia pozwu, przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione i bez konieczności wzywania dłużnika do jej zapłaty. Roszczenie o taką rekompensatę powstaje

po upływie terminów zapłaty określonych w umowie lub ustalonych zgodnie z art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 4 tej ustawy (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 11 grudnia 2015 roku, sygn. akt III CZP 94/15), tj. wtedy gdy wierzyciel nabywa prawo do odsetek, czyli gdy spełnił swoje świadczenie oraz nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie, tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 11 grudnia 2015 roku wydanej w sprawie o sygn. akt III CZP 94/15, przewidziane w art. 10 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U z 2021 roku, poz. 424) uprawnienie wierzyciela jest oderwane od spełnienia przez niego dodatkowych warunków poza tym, że spełnił on swoje świadczenie oraz nabył prawo do żądania odsetek. Jest to uprawnienie, które nie zależy od tego, czy wierzyciel poniósł w konkretnej sytuacji jakikolwiek uszczerbek związany ze spełnieniem przez dłużnika jego świadczenia z opóźnieniem.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 735 i art. 734 k.c. w zw. z § 1 pkt 2a załącznika numer 2 do umowy z dnia 10 kwietnia 2019 roku oraz art. 10 ust. 1 w zw. z art. 4 w zw. z art. 7 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U z 2021 roku, poz. 424) zasądzając od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz powoda S. W. kwotę 7 145,37 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 6 936,77 złotych za okres od dnia 23 maja 2020 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., zasądzając w punkcie drugim wyroku od pozwanego jako strony przegrywającej proces na rzecz powoda kwotę 2 217 złotych, w tym: kwotę 400 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, kwotę 1 800 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, których wysokość Sąd ustalił w oparciu o przepisy § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265) oraz kwotę 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 14 stycznia 2022 roku